

БОЖА ІСКРА

№ 12 (53) Грудень 2016 року

ВИДАЄТЬСЯ ЗА БЛАГОСЛОВЕННЯМ БЛАЖЕННІШОГО ОНУФРІЯ,
МИТРОПОЛИТА КИЇВСЬКОГО І ВСІЄЇ УКРАЇНИ

ВВЕДЕННЯ У ХРАМ ПРЕСВЯТОЇ ДІВИ МАРІЇ

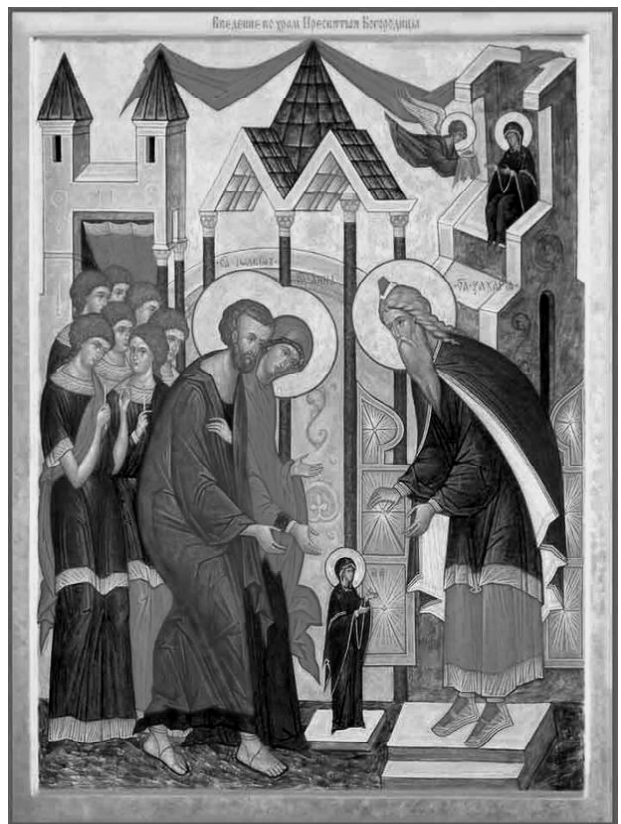
Коли Діві Марії виповнилося три роки, її благочестиві батьки приготувалися виконати свою обітницю. Вони скликали родичів, запросили ровесниць своєї дочки, одягли її в найкращий одяг і в супроводі народу, співаючи релігійні пісні, повели її в храм єрусалимський для посвячення Богу. Її подружки-ровесниці, як і Сама Марія, йшли із запаленими свічками у руках. Назустріч їм з піснеспівами виходили з храму священники на чолі із первосвященником.

Іоаким та Анна з благоговійними молитвами поставили Марію на першу сходинку

сходів, що вели до храму. Всього ж налічувалося п'ятнадцять сходинок - за числом псалмів, які священники співали при вході у храм.

І ось трирічна Марія сама, без чийсь допомоги, зійшла по високих сходинках. Там первосвященик зустрів і благословив її, як це він завжди робив з усіма, кого посвячували Богу. Потім, з натхнення Духа Святого, він увів її у Святе Святих. Це було найсвятініше місце у храмі. Туди ніхто не мав права входити, крім нього самого, і то лише раз на рік. Святий Дух навів первосвященникові, що Марія, обрана отроковицею, достойна входити в найсвятініше місце. Їй наперед призначено Богом стати Матір'ю Сина Божого, Який відкриє людям вхід у Царство Небесне.

Іоаким та Анна, виконавши свою обітницю, повернулися додому, а Марія залишилась у храмі. Там Вона разом з іншими дівами навчалася Закону Божого та рукоділля;

Вона ревно молилася, читала Святе Письмо і суворо дотримувалася посту.

При храмі Божому Пресвята Марія жила майже одинадцять років і виростала глибоко благочестивою, в усьому покірною Богу, надзвичайно скромною і працювитою.

Пресвята Марія вирішила присвятити усе своє життя тільки одному Богу. Для цього Вона дала обітницю ніколи не виходити заміж, тобто назавжди залишитися Дівою.

Дух Божий і святі ангели охороняли Божественну Отроковицю.

Введення у храм Пресвятої Диви Марії святкується православною Церквою 21 листопада (4 грудня за новим стилем). Цей день вважається великим святом, який у церковних піснеспівах називається передвістям Божого благовоління до людей. З цього свята у храмі починають співати під час ранньої:

- Христос народжується...

ТРОПАР СВЯТА

Сьогодні благовоління Божого провіщення і спасіння людей проповідання, у храмі Божому ясно Діва являється і Христа всім провіщає; їй же і ми голосно заспіваймо: радуйся, промислу Створителя здійснення.

ІКОНА «ПРЕПОДОБНИЙ САВА ОСВЯЧЕНИЙ»

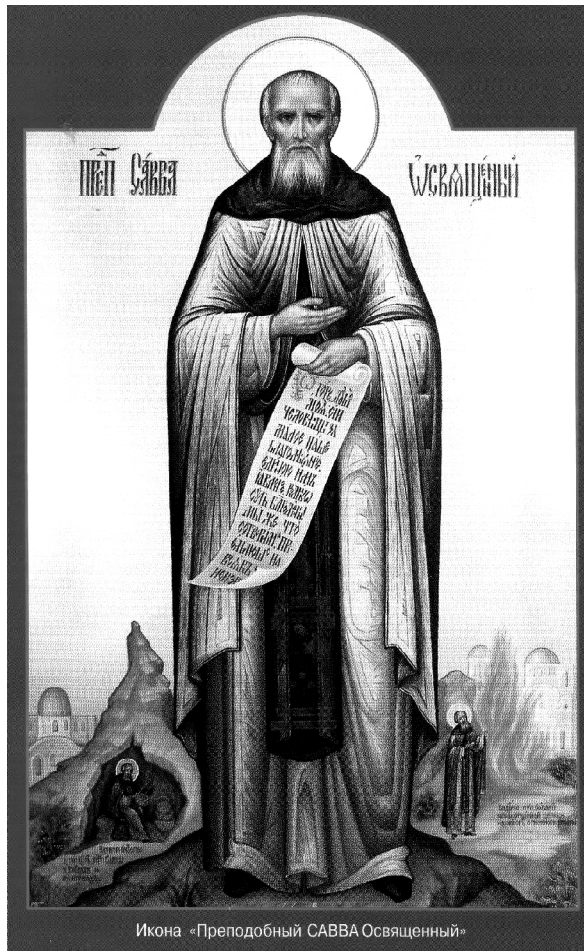
Преподобний Сава народився в V столітті в Каппадокії, у благочестивій християнській сім'ї Іоанна і Софії. Виховувався дядьком. Коли хлопчикowi йшов восьмий рік, він поступив в монастир святої Флавіани. Обдарована дитина скоро навчилася читати і добре вивчив Священне Писання.

У 17 років він прийняв чернечий постриг і таких досяг успіхів у пості і молитвах, що був удостоєний дару чудотворення. Після десяти років перебування в обителі Флавіани Сава вирушив у Єрусалим, а звідти - в обитель преподобного Єфимія Великого. Але Єфимій направив Саву до авви Феоктиста, настоятеля сусіднього монастиря з суворим статутом. Там Сава пробув послушником до 30 років.

Після земної смерті наставників чернець пішов з Лаври і оселився в печері біля обителі преподобного Герасима Йорданського.

Потім до нього стали збиратися учні. Так виникла Велика Лавра.

Сава - автор першого статуту церковних служб, так званого "Єрусалимського", прийнятого тепер усіма палестинськими

Икона «Преподобный САВВА Освященный»

православними монастирями.

Мирно відійшов до Бога в 532 році.

На іконі Сава зображений з сувоєм, що пояснює епізод з життя святого, коли він, йдучи пустелею, зустрів чотирьох сарацинів, дуже голодних і втомлених. Сава поділився з ними корінням і очеретяною серцевиною. Через декілька днів подорожні прийшли до нього з хлібом, сиром і фініками з вдячності за його доброту. Сава розчулився і зі сльозами вимовив в душі своїй: "О горе, душа моя! Ці люди за мале благодіяння, один раз їм зроблене, такі вдячні! Що ж робимо ми - отримуємо щогодини бемежні дари Божі і буваємо невдячні, живемо в лінощах і недбалості, не виконуючи Його святих велінь!"

Написи внизу також коментують життя: "Самітництво в печері прп. Сави в працях і молитвах" і "Бачення прп. Савою нерукотворної церкви на місці вогняного стовпа".

Пам'ять Преподобного Сави Освяченого вшановується православною церквою 18 грудня (5 грудня за старим стилем).

На знімку: ікона «Преподобний Сава Освячений».

МОЛИТВА ДО ПРЕПОДОБНОГО САВИ ОСВЯЧЕНОГО

О предивный и всехвальный угодник Божий, преподобие отче Савво! Днесь (во святем храме твоём) благоговейно предстояще пред святою иконою твоєю и радостно совершающе пресветлую память твою, убожаем тя, заступника нашего. Почитающе же твое велие дерзновение пред Господом, смиренно молим тя, преблаженне: приими милостивно от нас хвалебное пение сие, от любви и усердия тебе приносимое. И, яко имеяй велие дерзновение

ко Господу, потщися богоприятным твоим ходатайством испросити у Царя царствующих и Господа господствующих, яко да пробавит великия и богатыя милости Своя на нас, грешных, да подаст нам дух правыя веры, дух ведения и любви, дух мира и радости о Дусе Святе, да избавит от бед и напастей, да низпослет вся полезная ко спасению душ наших.

Всем же православным христианом да низпослет мир, тишину, безмятежие, усердие ко исполнению заповедей его, изобилие плодов земных, и да избавит всю страну нашу от глада, труса, потопа, огня, меча, нашествия

иноплеманных и междоусобных брани, смертоносных язвы и от всякого зла. Ей, угодник Божий! Не презри молений наших, но услыши нас молящихся тебе, и под кровом заступления, твоего сохрани нас (и обитель твою) ненаветны от враг видимых и невидимых, да сподобимся скончати житие наше в покаянии и восприимем вечная блага во Царствии Христа Бога нашего, идеже восхвалим с тобою и всеми святыми достопоклоняемое имя Пресвятыя Троицы, Отца и Сына и Святаго Духа, во веки веков. Аминь.

ІКОНА «ПРЕПОДОБНИЙ ІЛІЯ МУРОМСЬКИЙ, ПЕЧЕРСЬКИЙ»

Воїн-чернець Ілія Муромець шанується як небесний заступник воїнів. Він прославився не лише подвигами на полі битви, але і своїм чернечим подвижницьким життям і ангельською святістю. Память святого вшановується 1 січня (19 грудня за старим стилем).

Достовірних відомостей про життє святого збереглося мало. Преподобний Ілія народився близько 1143 року в селі Карачарове під Муромом (зараз мікрорайон міста Муром) у Володимирської області, в сім'ї селянина, і народний переказ ототожнив його зі знаменитим багатирем Іллею Муромцем, про якого співалися російські билини.

З дитинства і до 33 років Ілія був паралізований через немичні, що уразила його. Роки хвороби виховали в нім велике терпіння, упокорювання, лагідність і дивовижний за силою характер.

Одного разу, коли немичний молодець знаходився один удома, йому явилися святі старці в образі убогих мандрівників, що сказали: "Піди і принеси нам напитися". Він встав, приніс води і випив її на вимогу старців, отримавши при цьому "силу велику". Віщі старці передбачили також, що "смерть йому на бою не писана".

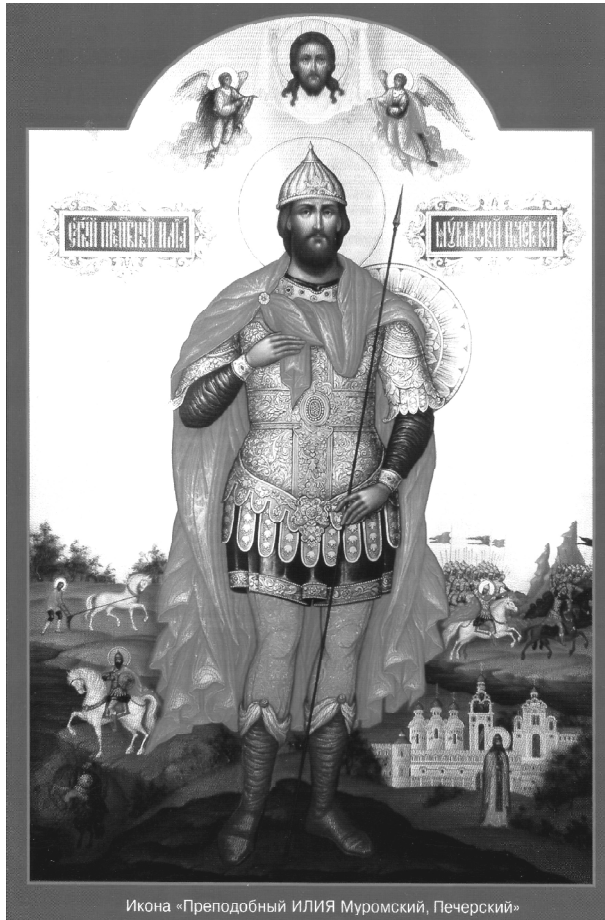
Зцілювшись, Ілія присвятив своє життя служінню народу і державі. Він багато років перебував у дружині київського князя Володимира Мономаха. Відомо, що Ілія Муромець не мав поразок, але ніколи не возносив себе і з миром відпускав повержених ворогів.

Отримавши в одному з боїв невиліковну рану в груди, воїн, покораючись поклику серця, прийняв чернечий постриг у Києво-Печерській Лаврі. У той час так чинили багато ратників, замінюючи меч залізний мечем духовним і проводячи свої останні

1188 року (на 45-му році життя), склавши персти правої руки для молитви так, як прийнято і тепер в Православній Церкві - три перші персти разом, а два останніх пригнувши до долоні. В період боротьби із старообрядческим розколом (кінець XVII - XIX ст.) цей факт з життя святого служив сильним доказом на користь трюхперстного складання.

По кончині своїй Ілія удостоївся честі бути похованим у прибудові головного храму Київської Русі - Софійського собору, що служив тоді великокняжою усипальнею. Згодом гробницю багатира перенесли у Ближні Антонієві печери Києво-Печерської Лаври, де вони перебувають і понині. До лику святих Ілія був зарахований в 1643 році.

Чернечий шлях преподобного Ілії прийнятий від нас, але нетлінність його мощів переконливо підтверджує святість багатира.

Ікона «Преподобный ИЛИЯ Муромский, Печерский»

дні у битві не за земні цінності, а за небесні.

Помер Ілія Муромець близько

На знімку: ікона «Преподобний Ілія Муромський, Печерський».

МОЛИТВА ДО ПРЕПОДОБНОГО ІЛІЇ МУРОМСЬКОГО, ПЕЧЕРСЬКОГО

О святыи преподобный отче Илие! Руси Святой заступниче, могучий ратоборче, воине духовный и телесный ей явивыйся, в житии своем благу народа русского и прославлению Бога христианского верно послуживый, и по преставлении своем предстательства своего о нас не оставивый, испроси, святе, у Всеми-лостиваго Господа Отечества нашему царя, мир и благоденствие, церкви благоустройство, людем православным от нечестивых избавление, воином русским в ратех победу и на врагов, замышляющих злая Церкви и Отечеству православному, одоление, всех же нас заступи, и еще просим тя, святе Божий, разом нам от Бога ниспосли, да познаем согрешения наша, и силу духовную, да покаемся во грехах наших, и крепость телесную, да возмощи нам житие исправить и Русь Святую возродити, и в Царствие Небесное из нея перейти, да тамо с тобою и всеми святыми сподобитися непрестанне восхваляти в Троице славимаго Бога, Отца и Сына и Святаго Духа во веки веков. Аминь.

ВОЛЯ ЛЮДСЬКА

Людина є вінцем творіння Божого. Святитель Іоанн Златоуст пише, що людина вводиться як цар у вже уготований сад, чертог, прикрашений рослинами і тваринами.

Бог створив людину за образом і подобою Своему (Бут. 1. 26). У книзі Буття написано, що після створення людини з праху земного Господь Бог "вдував в особі його дихання життя, і стала людина душею живою" (Бут. 2. 7). Це говорить про те, наскільки безсмертна богодухновенна душа людини важливіша за його тіло - тимчасовою "храмином", за словами апостола Петра (2 Пет. 1. 13-14).

Преподобний Іустин (Попович) говорить, що "бути по образу Божому властиво нам по першому нашому створенню, а стати по подібності Божому залежить від нашої волі. І те, що залежить від нашої волі, знаходиться в нас тільки як можливість; а прирідбаємо його дією за допомогою нашого самостійного зусилля".

Воля є найважливішою складовою душі, завдяки чому людина має свободу мислення, суджень, поведінки, рішень, вибору. І те, що Бог заповідав Адаму і Єві: "Плодіть дерева, яке серед раю, не їжте їх і не торкайтеся до них", говорить про те, що людина спочатку наділена Богом свободою вибору в ухваленні рішень. Якщо до гріхопадіння центром прагнення волі людини був Бог, природна воля людини цілком співпадала з Його благою волею, він вільно, не вибираючи, наслідував відоме йому благо, то після гріхопадіння воля людини відхилилася на самого його, стала егоїстичною, встала на службу пристрастям, що народилися, затьмаривши його розум і волю. Сама воля як би розщеплювалася у момент вибору першою людиною гріха. Природна воля, яка до блага прагне завжди, затьмарила, і часто приймає за добро зло, і не може вирішити, чи прагне вона до

істинного добра або до ілюзорного.

Преподобний Максим Сповідник вчить, що у пропащі людини існують дві складових волі - окрім природної волі у нього з'явилася гномічна воля - воля вибору, протиприродна для людини, не створена Богом.

Божий Промисел передбачав майбутнє падіння вільної волі людини, що не зміцнилася. Передбачаючи падіння, передбачив і повстання. Гріхопадіння Адама не виявилось неоправною загибеллю для людства. Що Силою відроджує, за передвічним визначенням Божим, є зішестя Сина Божого на землю" (Православне догматичне богослов'я).

Але при усьому цьому "надмірна благодать" Божою не усуває свідомого людського рішення, бажання і згоди прийняти дар Божого порятунку. Дар благодаті, дар віри, дар порятунку, нав'язані людині ззовні, були б для грішника швидше насильством, ніж його справжнім вільним волевиявленням. Бог відкриває для грішника двері раю, але не залучає його туди примусовою дією. Справжня слухняність добру або злу без вільної волі немислима. Там, де проявляється благодать, віра і слухняність, там, поза сумнівом, бере участь і вільна воля.

Зцілення волі людини, пошкодженої при гріхопадінні, - це відтворення її цілісності шляхом злиття, возз'єднання її з волею Божою, благою і досконалою. Преподобний Іустин (Попович) так формулює вчення преподобного Макарія Великого про зцілення і обожнення волі: "Людська воля звільняється від влади диявола і виліковується тільки з'єднанням з волею Божою. У волі Божій воля людська знаходить свою цілісність, своє здоров'я".

Святитель Феофан Затворник показує, як воля у людини, яка стала на шлях порятунку, перетворюється, вона звільняється від рабського служіння гріхові: "...у тих, хто прийняв ці сили, вона [розумно-вільна самостійність] виявляється в істинному своєму значенні. "...Щоб решту в плоті час жити вже не по людській похоті, але по волі Божій" (1 Пет. 4. 2)".

"Життя по волі Божій є в найвищому ступені життя розумне.

Тут воля Божою через покірний навіюванням її розум править усіма справами і усім ходом життя і веде людину до останньої його мети. Звідси лад, цілість життя. І вільним в повному розумінні можна назвати тільки того, у кого життя влаштується показаним чином. Той тільки і вільний істинно, кого звільнить Ісус Христос (Гал. 5.1); там тільки і свобода, де Дух Господній (2 Кор. 3. 17). Той, який перебуває в Господові Ісусові Божественною силою Духу християнин насолоджується відрадним станом свободи (Рим. 8. 2). Гріх ним не володіє (Рим. 6. 7-12), зі світу він вилучений (Ін. 15. 19) і не боїться готовий говорити істини перед владиками (Мф. 10. 18), диявола і уся силу вражу він зневажає (Лк. 10. 19). Тому він стоїть, як стовп твердий, не піддаючись ніяким протиріччям; ніякі збіги обставин не опановують ним; а навпаки, він їх має у розпорядженні на власний розсуд або поводитись серед них, не змінюючи свого настрою і головних своїх намірів. "... Без Духу Святого... ніхто не може пізнати волю Божу".

Таким чином, для преподобного Макарія Великого облагодаєтствування, обожнення волі є правилом християнського життя і необхідністю в пізнанні Істини".

Преподобний Ісаак Сирин сказав: "Хто не підкорить свою волю Богові, той підкориться Його супротивнику".

А авва Пимін говорив, що воля наша є міцна стіна між людиною і Богом. Отже, якщо людина залишить свою волю і підкориться волі Божій, тоді може і він сказати: "Богом моїм перейду стіну. Бог мій, непорочний шлях Його" (пор.: Пс. 17. 30-31).

Отже, ми розглянули поняття волі людини і дійшли висновку, що і для ухвалення правильного рішення, і для порятунку безсмертної душі людини необхідно у всьому шукати волю Божу.

Просимо читачів газети помолитись про здоров'я рабів Божих Юлії, Марини, Сергія, Олени, Арсенія, Ангеліни, Ксенії, Анатолія, Віктора, Людмили, Вікторії, Ольги, Миколая, благодійників Едуарда і Тетяни.